

ПАТРІАРХ УКРАЇНСЬКИХ РЕМІСНИКІВ

У кінці XIX ст. особливо інтенсивно розвивається українське ремісництво і промисловість у Західній Україні. Вчорашні хлопці, як їх зневажливо називала польська шляхта, стають визначними ремісниками і промисловцями, здобувають собі авторитет і пошту серед чужинців. Це сприяло не тільки піднесенню рідної економіки і добробуту населення, а й збереженню

займали оо. Редемітористи, і став її першим головою. У 1930-1931 рр. С. Снігурович реорганізував Кооперативний банк і перебудував його будинок. У 1933 р. разом із отцем прелатом УГКЦ В. Кушнірем, пізніше добре відомим церковним і громадсько-культурним діячем нашої діаспори в Канаді, організував перший цех українських

Всі ці добрі починання С. Снігуровича змінила радянська влада, встановивши у 1939 р. свої (але чужі для українців) політичні та економічні порядки. Його крамниця була націоналізована, а його самого з родиною було примусово виселено із його ж власної кам'яниці при теперішній вул. Січових Стрільців, 38, спорудженої власним потім і працем господаря.

національної ідентичності і культури. А в умовах польської займачини всі українці почали дотримуватися гасла — "Свій до свого по своє".

Це добре розумів і патріарх українських ремісників Северин Софрон Снігурович, який народився 8 лютого 1881 р. у селі Братинів Товмачського повіту, де закінчив місцеву народну школу. "Без гімназії і високої освіти", як писав його краєнин, всевітньою відомий скульптор Г. Крук, він зайняв одне з перших місць серед українських діячів першої половини XX ст. А далі майже все його життя і праця пов'язані із Станіславом. Тут він здобув професію бляхаря (1898. Копія свідоцтва у нашому архіві), а у 1908 р. заснував власну роботу під назвою "Перша руська (українська) бляхарська робітня", в якій не один молодий українець здобув свій фах і основи національного виховання. А одночасно С. Снігурович був членом багатьох українських товариств — "Руська хата", "Сокіл" і "Мінянська каса", що своєю просвітницькою діяльністю затримували процеси ополячення громадян Станіслава.

На початку першої світової війни С. Снігурович було мобілізовано до австрійської армії, а після поранення він демобілізувався і повернувся до родини — дружини і чотирьох дітей. Із встановленням української влади ЗУНР С. Снігурович був радником Станіславської міської ради, заступником його посади, організатором і першим директором Кооперативного банку, засновником Українського ремісничого банку і української некарної "Людської". У 1918 р. як член Північної Української Національної Ради запропонував створити фонд для відбудови української економіки, дуже зруйнованої війною. А щоб підтримати українську молодь і полегшити здобуття нею освіти і фахових знань, С. Снігурович заснував для неї Українську ремісничу бурсу при вул. Папський (тепер — вул. Привокзальна), у приміщенні, яке досі

ремісників, був обраний його головою. Польська влада спочатку дозволити його заснування, але пізніше зрозуміла свою "помилку" і під будівлю приволом забороняла організації подібних цехів у Західній Україні. Таким чином заснований С. Снігуровичем цех українських ремісників залишався єдиним до 1939 року, коли його закрили нові окупанти — більшовики.

С. Снігурович дав значну суму грошей на відбудову зруйнованого пожежою будинку "Сокола" при теперішній вул. Грушевського, 18. У міжвоєнний період був власником крамниці "Посуд, порцеляна, кришталі" при вул. 3-го мая у будинку "Української мінянської каси" (зараз вул. Комарова, 7; див. фото). Тепер тут розміщена крамниця "Орхідея" (див. фото). У 1930 р. почав будувати 4-поверхову кам'яницю при вул. Соборського, 38 (тепер Січових Стрільців; див. фото). З 1926 р. був головою Союзу українських кушнів. Як голова Товариства українських ремісників, промисловців і торговців "Зоря", посприяв виданню економічно-освітнього дотичника "Фаховий Вісник" (1932-1933), редакцією якого очолював згаданий В. Кушнір, а начальником редакції був І. Станіславський.

У 1924-1927 рр. С. Снігурович був ініціатором та організатором українських ярмарків у Станіславі, під час яких українські промисловці і ремісники могли показати свої вироби або ж закупити для себе необхідні товари. Хоч польській владі не подобалася така діяльність нашого краєнина, що затримувала оподаткування Західної України, все ж таки вона мусила була визнати його незалежний авторитет і погодитися з тим, щоб він став заступником голови комісії для Станіславського воєводства при Промислово-Ремісничій Палаті у Львові. У 1930 р. С. Снігурович — член відділкової комісії при Податковому уряді у Львові.

Притулок він знайшов у селі Цуцлавці Надвірнянського району, в домі відомого історика і публіциста, професора Олега Целевича, таким чином уникнувши примусового виселення на Сибір. У 1941 р. за тимчасової гітлерівської окупації Станіславська тимчасова міська рада повернула йому вказаний будинок. Але не довго тішився С. Снігурович. У 1944 р. він з родиною вимушено емігрував до Австрії, перебував у таборі Ді-Пі (для переміщених осіб) у Ляндеху (1945-1950).

У 1950 р. С. Снігурович разом з родиною переїхав до Канади, де далі працював бляхарем, покриваючи бляхою куполи наших церков. 29 травня 1965 р. був почесним учасником З'їзду Станіславців у Квінс-Товні. Але ще раніше, у березні 1965 р., вишло перше число бюлетеня ЦК Станіславцівщини — "Голос Станіславцівщини", яке захоплено очинив і сприяв С. Снігурович. Він писав: "Перечитую 'Голос Станіславцівщини' від дошки до дошки, не раз,

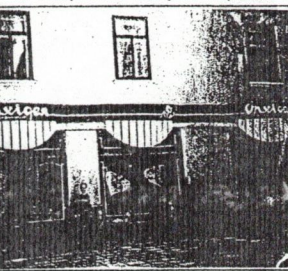
яке кілька разів перечитав, бо неначе хочеться ще чогось дочитати, у рідного, близького... Всі знайомі прізвища зворушують до глибини серця. Переслідує чек на 50 доларів — з того сорок на видання книги "Альманах Станіславської Землі", перший том якого вийшов у 1975 році і містив нарис Любові Шулякевич, дочки С. Снігуровича, "Северин Софрон Снігурович — патріарх українських ремісників", якого, на жаль, наш земляк уже не побачив. — В.П.), а 10 на біжучі видатки..."

Як бачимо, до кінця свого життя він залишився вірним одній засаді — у будь-яких обставинах підтримувати все українське.

29 грудня 1965 р. С. Снігурович помер далеко від рідної землі, для якої так багато зробив. Його ім'ям названа у 1996 р. одна з вулиць Івано-Франківська (колишня Кочубя).

Ще декілька слів про дітей С. Снігуровича. Його сини — Володимир, Мирослав (відомий український наколесник, цебто велосипедист) і Тарас навчалися в українській гімназії при вул. Липовій (тепер Шевченка, 44), були членами Пластового полку імені гетьмана І. Мазепи, а дочки — Любов і Наталія — в українській дівочій гімназії "Рідної школи" (вул. Шевченка, 82). Онук Ярема Шулякевич, син Любові Снігурович-Шулякевич, тепер відомий канадський бізнесмен, який зараз працює в Івано-Франківську, допомагає становленню малого бізнесу в нашому краї.

Педаном в Івано-Франківську на Дністровській вулиці відкрився "Бізнес-центр", керований конфедераційним коледжем і його партнерами-університетами Ватерло і Саскачеван та Товариством майбуття Паркленд і

участю Івано-Франківських обласних адміністрацій та міських конкомів.

Урочистість відкриття господар "Бізнес-центру" п. Ярема Шулякевич, який доручив молодим пластунам підняти прапори двох країн — України та Канади. Гостей цього закладу привітав голова обласної адміністрації п. Степан Волковецький і посол Канади п. Крістофер Вестдала.

Володимир ПОЛЕК, проф. Прикарпатського університету ім. В. Стефаника

НА СТАДІОНІ "РУХ" "ПРИКАРПАТТЯ" НЕ ЗРУШИЛО З МІСЦЯ

Після кількарічної перерви нарешті футбольні уболівальники нашої області знову отримали можливість відвідати вже заново збудований стадіон "Рух" (колишній він носив назву "Спартак"). І ці відвідини мали своє підґрунтя: на цьому стадіоні "Прикарпаття" в чемпіонаті України зустрічалося із своїми сусідами — левісниками "Карпатина". Але як і в попередніх матчах, рідні стіни не стали для івано-франківців рідними. Хоча спершу все виглядало ніби добре. Завдяки зусиллям Зав'ялова господарі в другому таймі відкрили

рахунок. Той же Зав'ялов мів його подвоїти, але не зміг переграти воротаря гостей Ракшова. Поєдинок завершився і, здавалося, все буде гаразд. Однак суддя з полі показав червону картку Ватаманюкові... Заохот навіки земляків розвалилися. Скориставшись такою прикрою ситуацією, в останні дві хвилини матчу львів'яни забивають у ворота наших земляків два переможні м'ячі.

Восьмий тур приніс ще такі результати: "Ворскла" — "Торпедо" — 2:0, "Динамо" — "Нива" Тр. — 1:0, "Кривбас" — "Шахтар" — 1:3, "Чорноморськ" — "Таврія" — 5:1, "Дніпро" — "Зірка-НІБАС" — 4:0, ЦСКА — "Металург" — 2:1.

Діагноза В Н П М О
7 0 1 20-3 21

Чорноморськ	6	1	1	18-8	19
Ворскла	5	3	0	12-3	18
Дніпро	5	2	1	18-7	17
Шахтар	4	2	2	13-7	14
Карпати	4	1	3	12-8	13
Металург	3	3	2	11-9	12
Торпедо	3	1	4	9-11	10
Таврія	3	1	4	6-12	10
Зірка-НІБАС	3	1	4	6-14	10
Нива Тр.	3	0	5	6-13	9
ЦСКА	2	2	4	6-8	8
Нива Вл.	1	3	3	3-8	6
Кривбас	1	1	6	7-14	4
Кремень	1	1	5	3-15	4
Прикарпаття	0	2	6	5-17	2

Сьогодні "Прикарпаття" змагається в Кременюку з місцевим "Кременем".

На дозвіллі

*Якщо жінка бачить чоловіка вперше, то це ще не означає, що вона не знає його як облюбленого.

*Ми ж не винні в тому, що ми за них проголосували!

*Якщо тебе викликає директор, це означає, що швидше всього ти йому більше не потрібний.

*Поганний той, хто не ірєє статки бізнесменом.

*Ми стільки накопили, що всім вистачить.

*Хто ж тобі винний, що ти чесний!

Олександр ПЕРЮК, м. Кіровоград

"Новий час". Свідомості: трудовий колектив редакції і управління культури обласної адміністрації.

"Новий час" заснований Івано-Франківським обласним Товариством української

1992 року — незалежний засвідкований і культурологічний тижневик, засновником якого є колектив редакції.

Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій.

Листи, рукописи, ілюстрації, не замовляючи наперед редакцією, не повертаються і не повертаються. Редакція залишає за собою

обласні друкарні. Комп'ютерний набір. Офсетний друк.

Регістраційне свідоцтво: ІФ № 323 від 15.03.1996 р.

Обсяг — 2 друк. аркуші. Наклад 1500.

Тираж № 431. Індекс 61111.

Розповсюджені пакунок 1606383 в обласній

Новий час

Головний редактор